U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **U. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2012, č.j. OAM-144/LE-BE02-PA03-2012, v řízení o kasační stížnosti, podané Organizací pro pomoc uprchlíkům, o. s. se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 14. 12. 2012, č. j. 45 Az 7/2012 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2012, č.j. OAM-144/LE-BE02-PA03-2012, žalovaný zamítl podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době („zákon o azylu“) žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (azylu) jako zjevně nedůvodnou, jelikož posoudil zemi původu žalobce (Mongolsko) jako bezpečnou a v řízení nebyl prokázán opak. Žalovaný se v citovaném rozhodnutí vypořádal se všemi azylově významnými důvody dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, jejichž existenci v posuzované věci nezjistil.

Žalobce se proti rozhodnutí bránil žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 14. 12. 2012, č. j. 45 Az 7/2012 – 46. Krajský soud souhlasil s hodnocením žalovaného, že Mongolsko je možné považovat za zemi bezpečnou a vypořádal se i s dalšími námitkami vznesenými ve správní žalobě. Neuvěřil přitom „azylovému příběhu“ žalobce a upozornil i na okolnosti, které předcházely žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, a které s největší pravděpodobností poukazují na snahu žalobce využít azylového řízení k legalizaci pobytu v České republice.

Proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost Organizace pro pomoc uprchlíkům, o. s., jako zástupce ustanovený žalobci v řízení před krajským soudem. V obecné kasační stížnosti namítala kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žádnou argumentaci její podání neobsahuje. Požádala rovněž o ustanovení advokáta, který by zastupoval žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není, a proto je nutné kasační stížnost odmítnout.

Pro posouzení splnění podmínek řízení jsou rozhodné následující skutečnosti. Nejvyšší správní soud obdržel kasační stížnost, kterou za žalobce podala Organizace pro pomoc uprchlíkům, o. s. (dále jen „organizace"), za kterou jednala Mgr. P. B. Ke kasační stížnosti nebyla přiložena plná moc, která by organizaci zmocňovala k jednání v zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti; tato plná moc nebyla založena ani do spisu krajského soudu. Nejvyšší správní soud zjistil, že organizace byla žalobci ustanovena jako zástupce usnesením ze dne 13. 9. 2012, č. j. 45 Az 7/2012 – 13. Tímto usnesením byla organizace nepochybně zmocněna žalobce zastupovat v řízení před krajským soudem. Ve výroku daného usnesení krajský soud rovněž organizaci vyzval k doplnění správní žaloby.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *in fine* platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Zákonodárce tak zcela jasně definoval určitý rozdíl mezi důsledky zastoupení advokátem a jiným zástupcem, v případě žalob ve věcech mezinárodní ochrany zejména dle § 35 odst. 5 s. ř. s. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že pouze zastoupení ustanoveným advokátem pokračuje i v řízení před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti. V případech zastoupení jiným zástupcem nastupuje obecná zásada, že zastoupení končí právní mocí rozhodnutí v řízení, pro které byl zástupce ustanoven.

Organizace advokátem není, a je proto nepochybné, že v řízení o kasační stížnosti není oprávněna žalobce zastupovat, jestliže toto její právo zaniklo právní mocí rozsudku krajského soudu ze dne 14. 12. 2012, č. j. 45 Az 7/2012 – 46, a nebylo žádným zákonným způsobem obnoveno. Organizace proto rovněž nemohla podat jménem žalobce kasační stížnost ani další v kasační stížnosti obsaženou žádost o ustanovení právního zástupce. Kromě výše uvedeného důvodu je třeba zdůraznit pochybnost, zda měla organizace podklady pro úvahu, že žalobce vůbec hodlal v řízení pokračovat. Úkony k zahájení řízení o kasační stížnosti měl provést sám žalobce, případně třeba i prostřednictvím k tomu zvoleného zástupce, jemuž by dal příslušné pokyny, což se však zjevně nestalo. Žalobce v tomto smyslu nese svou vlastní odpovědnost za osud případu (v jeho zájmu) také ve fázi řízení před Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud se pokusil věc vyjasnit přímo dotazem, zaslaným žalobci na jím uvedenou adresu pobytu, kde si ovšem žalobce zásilku v úložné době nevyzvedl. Nejvyšší správní soud proto oslovil přímo organizaci výzvou, doručenou dne 10. 5. 2013, aby doložila plnou moc, jež by jí opravňovala k podání kasační stížnosti, a informoval ji, že pokud nebude v určené lhůtě plná moc předložena, bude kasační stížnost odmítnuta. Na tento přípis organizace ve stanovené lhůtě nereagovala a plnou moc ostatně nepředložila dosud.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval věcným posouzením kasačních námitek ani žádostí o ustanovení právního zástupce žalobce.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu